

[Niels Jørgen Nielsen.]

forurening kan ikke ensidigt tillægges bestemte samfundsgrupper. Spørgsmålet om fordeling af de omkostninger, det bliver nødvendigt at pålægge det danske samfund som helhed, bør overvejes, og det forstod jeg også var ministerens indstilling. Det kan blive nødvendigt at tage særlige hensyn bl. a. på grund af tidligere tiders forsømmelser med planlægning.

Som aktuel problemstilling kan jeg nævne, at 20-30 år gamle virksomheder, der i sin tid fik deres placering anvist af de kommunale myndigheder, formodentlig efter godkendelse af de lokale sundhedsmyndigheder, nu fra senere opståede beboelseskvarterer kommer ud for krav om at neddæmpe deres støj, skønt de ikke støjer mere, end de altid har gjort. Da det også er de offentlige myndigheder, der har ansvaret for beboelsesejendommenes placering i forhold til de etablerede industrivirksomheder, kan det ikke være rigtigt, at man uden videre kan gøre de pågældende virksomheder til de eneste ansvarlige for eventuelle støjgener, så meget mindre som der jo ikke er nogen, der kan frigøre sig for den øgede støj, der følger af øget trafik på stærkt befærdede motorveje eller i umiddelbar nærhed af lufthavne.

Da indenrigsministeriet er ankeinstans for de lokale sundhedskommissioners afgørelser på dette område, vil jeg bede ministeren træffe de nødvendige foranstaltninger til, at der kan komme til at gælde ensartede generelle regler, der forhindrer urimeligheder som det, jeg her har fremdraget eksempel på.

Over for det almindelige skovsvineri, som jo desværre vel nærmest er i tiltagen, vil det næppe bogstaveligt være muligt at efterleve reglen om, at den, der forurener, skal betale. Men jeg synes, det bør overvejes, om ikke et bødesystem med virkelig klækkelige bøder til dem, der gribes på fersk gerning, kunne have en værdifuld præventiv virkning.

Konkluderende vil jeg om det foreliggende forslag sige, at dets opfordring til regeringen for så vidt synes overflødig, som regeringen gennem det nedsatte forureningsråd med de dertil knyttede forskere og teknikere og andre sagkyndige har taget energisk fat på forureningens mangesidige problem. Forureningsrådets arbejde har givet sig udslag i de første konkrete forslag på be-

grænsede områder, og jeg har forstået, og ministeren gav også udtryk for det, at flere forslag snart følger efter.

I venstre mener vi, det vil være rigtigt, at forureningsrådets undersøgelser og kortlægning af problemerne kommer til at danne udgangspunkt for drøftelserne om de nødvendige politiske beslutninger for at bekæmpe forureningen. Men dette synspunkt forhindrer os naturligvis ikke i at gå ind i et positivt udvalgsarbejde på grundlag af det forslag, der her foreligger.

Svend Haugaard: Genfremsettelsen af dette forslag på et tidspunkt, hvor man er vidende om, at alle hovedlinjerne og også de fleste af detaljerne, i hvert fald de brugbare af dem, er taget op af regeringen, kunne nok give anledning til et par sarkastiske bemærkninger. De skal dog ikke komme fra min side, fordi jeg er enig i, at hele dette spørgsmål er så afgørende vigtigt, at det er godt, man med visse mellemrum får konstateret, at der fra alle sider er en stærk vilje til virkelig at tage fat på de påtrængende problemer.

Men det er jo ejendommeligt for de flestes stilling til forureningsproblemerne, at selv om man er klar over, at skaderne er sket gradvis, ganske vist med stigende takt i de senere år, men dog ikke eksplosivt, som nogen synes at mene, så er det først i de allersidste år, man klart har erkendt, at der var noget, der virkelig skulle tages fat på. Til gengæld bliver det så næsten til panik, sådan at man ikke kan afvente resultatet af de tekniske undersøgelser, som er sat i gang.

Der skal fra radikal side ikke lægges skjul på, at vi betragter hele spørgsmålet som meget vigtigt, og at vi mener, det nødvendig må blive en forbigående stemning, der rejser sig med krav om forureningsbekæmpelse. Det moderne samfund vil have forureningen som et permanent problem, og vi skulle gerne opbygge en permanent vilje til at løse de tekniske og økonomiske problemer på forsvarlig vis.

Det havde nok været heldigt for os, om vi på et lidt tidligere tidspunkt var blevet opmærksom på problemet, f. eks. som Sverige, og havde fået undersøgelser og arbejde sat i gang tidligere og derved kunne have fået resultatet af disse undersøgelser frem og være kommet tidligere med forslag til